

[Krag.]

med ikke mindre end 92 Mill. Kr. —, hvis man yderligere sammenholder dette Resultat med det Faktum, at Skatteydernes samlede Indtægter i disse Aar er dalet med ikke mindre end 400 Mill. Kr. og Formuerne med 700 Mill. Kr., ja, saa faar man, synes jeg, en klar Forstaaelse af den socialistiske Finanspolitikks Velsignelser, og saa forstaaer man ogsaa, hvor velbegrundet Kravet er om, at der sker en Reduktion af Skattetrykket, at der føres en Politik, som er Udtryk for, at man i den offentlige Husholdning sætter Stævne efter Evne.

Den højtærede Finansminister sagde ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget for 1935—36, at der for Tiden ikke er Trang til et Statslaan. Jeg maa forstaa dette saaledes, at den højtærede Finansminister vil køre videre paa Kredit. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede Finansminister, hvor længe han tror, det er muligt; og det var ogsaa rart at faa at vide i Relation til de Planer, som kom frem i Landbokommissionen, hvorledes man finder Statskassens faktiske Situation forenelig med Tanken om at tilvejebringe et Laan paa 100 Mill. Kr. til Gennemførelsen af den Understøttelses- og Skatteudligningsplan, der, som sagt, blev kastet ind i Landbokommissionen umiddelbart forinden dens Opløsning. Hvorledes forener man Statens Situation, Afviklingen af dens løse Gæld paa det Beløb, jeg her har nævnt, med den Laaneforanstaltning, som gennem Landbokommissionsforslaget blev stillet i Udsigt? Jeg beder om Svar paa dette Spørgsmaal. Det var ogsaa rart at faa at vide, hvor den højtærede Finansminister tænker sig disse Hundreder af Millioner Kroner tilvejebragt fra.

Regeringen havde saa travlt med at etablere Overrumplingsvalget, at den helt tilsidesatte Planen om at tilvejebringe Mulighed for et Opløsningsvalg over for Landstinget. Det er besynderligt. Det er besynderligt, at dette forfatningsmæssige Hovedprogram saa ubetinget blev sat til Side. Nu haaber man vel, at man skal kunne erobre Landstinget i 1936 (Afbrydelse). Ja, bliver der sagt. Det er jo et Haab, der har været forfængeligt ved adskillige tidligere Lejligheder, og som kan blive det en Gang til. Men skulde det ske, ved vi, hvordan det gaar, for den højtærede Statsminister har ved en tidligere Lejlighed sagt, at den Dag, Socialismen har erobret Flertallet i Landstinget, skal det ikke afskaffes. Og naar det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch her opholdt

sig saa længe ved den Hørupske Tale i Studenterforeningen og ved Omtalen af Højres Stilling til Landstinget den Gang, bør det ærede Medlem ikke glemme, at det var det privilegerede Landsting; det er et andet Landsting, vi nu har, det Landsting, som den højtærede tidligere Undervisningsminister i 1915 besang i saa smukke Ord, at jeg ikke skal forsøge at gøre ham det efter. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem ganske skulde afholde sig fra at anstille disse Sammenligninger.

Men da man altsaa har tilsidesat denne forfatningsmæssige Hovedopgave, maa jeg gaa ud fra, at dette er Udtryk for, at Tanken om Landstingets Afskaffelse i hvert Fald indtil videre er skrinlagt, og det betyder vel sagtens, at vi ikke mere ser det famøse Forfatningsforslag, som Regeringen havde Dristighed nok til at fremsætte i forrige Samling. Jeg har ikke hørt Tale om dette Forslag ved Valget, og heller ikke den ærede socialdemokratiske Ordfører har oplyst noget om, hvorvidt vi kan vente at gense dette Forslag i indeværende Samling. Derfor tillader jeg mig at spørge.

Jeg har i Eftersommeren i en Tale, jeg andetsteds har holdt, skitseret det saare ønskelige, ja, den for vor parlamentariske Velfærd, kan jeg sige, fornødne Tilvejebringelse af Ændringer i den gældende Valglov, og dengang gav den højtærede Regering gennem den fungerende Statsminister, den højtærede Finansminister, sin Tilslutning til mine Ord. Derfor tillader jeg mig at spørge: Kan vi fra Regeringens Side vente Forslag til Valgløvsændringer, saaledes som Finansministeren som fungerende Statsminister i Sommer fandt det ønskeligt? Vil Regeringen optage Forfatningsspørgsmaalet til Overvejelse i denne Forbindelse, tillader jeg mig at spørge, om man da vil erkende Nødvendigheden af, at Mindretallets parlamentariske Ret sikres, som Tilfældet er i alle andre gældende Forfatninger.

Jeg har her stillet en Række Spørgsmaal, som jeg haaber, den høje Regering vil besvare.

Den indrepolitiske Situation er ved Valget for saa vidt uændret, som Regeringen jo sidder nu, som den sad før, med fuld parlamentarisk Ret. Indadtil er Tilstanden altsaa uændret. Men udadtil hænger der tunge Uvejrsskyer over Europa. Situationen er internationalt i Dag en anden og væsentlig farligere for Europas Fred end i 1932. Nu har vi faaet en ny Forsvarsminister, et ubeskrevet Blad, paa hvilket der altsaa er Plads til meget. Jeg spørger da den højtærede Forsvarsminister, om ikke den euro-